

Příloha č. 1 ke stanovisku

zástupkyň veřejného ochránce práv ve věci záplavových území

V této příloze je poukázáno na relevantní informace z vyjádření krajských úřadů, MHMP, MZem a MŽP. S ohledem na přehlednost budou části vyjádření úřadů vždy přiřazeny k jednotlivým bodům, které byly uvedeny v mojí zprávě ze šetření ze dne 20. 12. 2012. Úřady se nevyjadřovaly ke všem skutečnostem, které byly ve zprávě ze šetření uvedeny. Proto u níže uvedených bodů nemusí být všechny úřady jmenovány.

1. Současný stav a vyhlášení záplavových území

Současný stav záplavových území

KÚ OLK uvádí, že na území Olomouckého kraje jsou dle informací poskytnutých Povodím Moravy, s. p., zpracovány a připraveny návrhy pro stanovení záplavových území významných vodních toků, včetně návrhu na stanovení aktivní zóny:

- Trusovický potok - návrh byl podán KÚ OLK v říjnu 2012, v současné době probíhá jeho projednávání,
- Branná, Bystřice, Blata, Juhyně, Oslava, Moštěnka, Oskava a Moravská Sázava - návrhy záplavového území včetně aktivní zóny jsou navrhovatelem v současné době dokončovány a budou v průběhu roku 2013 postupně předkládány s jednotlivými návrhy na stanovení vodoprávnímu úřadu KÚ OLK,
- Bystřička, Sitka, Merta a Březná - u těchto vodních toků probíhají geodetické práce, dle harmonogramu prací navrhovatel počítá s předložením jednotlivých návrhů na stanovení záplavového území včetně jeho aktivní zóny po dokončení geodetických prací v letech 2014 a 2015.

Z uvedených informací vyplývá, že postupně dochází ke zpracování návrhů stanovení záplavových území, resp. jejich aktivních zón, na tocích, pro které záplavového území doposud stanoveno nebylo nebo k aktualizaci záplavových území již stanovených podle dřívějších předpisů zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon).

Navrhovateli, a ve většině případů i zpracovateli návrhů na stanovení záplavových území, jsou ze zákona správci toků. Proto má KÚ OLK za to, že nedostatkem celého šetření ve věci stanovování a vyhlášení záplavových území, byla neúčast zástupců navrhovatelů záplavových území, tj. zástupců pracovníků jednotlivých podniků povodí, kteří se touto problematikou dlouhodobě a podrobně zabývají. Průběžná zpráva veřejného ochránce práv se v několika bodech přímo dotýká právě problematiky samotných návrhů stanovení záplavových území. Dle názoru krajského úřadu se jedná o natolik odbornou záležitost, která si v rámci zajištění objektivitu provedeného šetření zaslouhovála bližšího vysvětlení a objasnění ze strany zástupců navrhovatelů a zpracovatelů.

KÚ KVK ve svém vyjádření píše, že v současné době nebude přijímat opatření k nápravě na úseku stanovování záplavových území a vymezení aktivní zóny záplavového území. Uvádí, že záplavová území, jak jsou předkládána správcem významných vodních toků, jsou postupně stanovována, záplavová území, stanovená

před účinností vodního zákona č. 254/2001 Sb., se rovněž průběžně nahrazují novými, a to včetně vymezení aktivní zóny. V současné době jsou v platnosti jen dílčí úseky stanovených záplavových území (stanovených podle starého vodního zákona, tj. zákona č. 138/1973 Sb.), a to u pěti vodních toků s tím, že téměř pro všechny tyto toky budou zpracovávány mapy povodňových rizik a povodňového nebezpečí v rámci druhého cyklu plánování, tj. v rámci zpracování plánů dílčích povodí.

MHMP ve svém vyjádření sděluje, že na významných vodních tocích (Vltava a Berounka) na území hlavního města Prahy byla již záplavová území stanovena. Převážná část drobných vodních toků na území hlavního města Prahy je stanovena již podle „nového“ vodního zákona č. 254/2001 Sb., přičemž současně se stanovením záplavového území byla vždy také vymezena aktivní zóna záplavového území podle ustanovení § 66 odst. 2 vodního zákona.

KÚ MSK uvádí, že v povodí Odry, které zaujímá více než 97 % území Moravskoslezského kraje, je z celkové délky 1111 km významných vodních toků stanoveno záplavové území podél 884 km toků (přibližně 80 %). U zbývajících úseků významných vodních toků o délce 227 km (asi 20 %) záplavové území vymezeno nebylo, a ani do budoucna se stanovení záplavových území neplánuje, jelikož se většinou jedná o pramenné oblasti, podhorské potoky a bystřiny nacházející se mimo intravilány obcí, často v lesních úsecích, kde se vzhledem k místním poměrům nepředpokládá žádná výstavba. S ohledem na finanční náročnost pořízení podkladů pro návrh záplavového území by tato činnost nebyla účelná. Záplavová území podél významných vodních toků byla stanovena do konce roku 2008, tedy v termínu stanoveném v Plánu hlavních povodí České republiky schváleném usnesením vlády České republiky č. 526 ze dne 23. 5. 2007.

Dále píše, že podle předchozí právní úpravy, zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, která nevyžadovala vymezení aktivních zón, je v současné době záplavové území stanoveno pouze podél 78 km významných vodních toků (7 % délky toků). Nejpozději do konce roku 2015 budou tato záplavová území v rámci naplňování Směrnice 2007/60/ES o vyhodnocování a zvládání povodňových rizik přepočítána, nebo budou aktualizována plánovanými studii odtokových poměrů. Pro úplnost uvádí, že ze zkušeností z proběhlých povodní vyplývá, že ve většině případů rozsah povodně odpovídá vymezeným záplavovým územím. Nejčastějším důvodem případného rozdílu rozlivu při povodni od záplavového území je skutečnost, že kulminační průtok při povodni přesáhl hodnotu stoletého průtoku, nebo naopak nedosáhl hodnoty průtoku pětiletého. Dalšími faktory mohou být náhodné jevy, se kterými nemůže matematický model počítat.

KÚ MSK se ohrazuje proti nesprávně uváděné informaci, že v Moravskoslezském kraji bylo v období let 2001 až 2005 stanoveno 25 záplavových území v rozporu s právními předpisy, když byla stanovena bez vymezení jejich aktivních zón. Bez vymezení aktivní zóny byla záplavová území v kraji vyhlášována v roce 2001, tj. v době kdy nebyl účinný zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a začátkem roku 2002, v době, kdy byl vodní zákon z roku 2004 účinný, ale nebyla účinná vyhláška č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracování návrhu a stanovování záplavových území (dále jen vyhláška č. 236/2002 Sb.). Jak je výše uvedeno, většina těchto záplavových území již byla aktualizována a je stanovena podle současně platných právních

předpisů. V následujícím období byla u všech stanovovaných záplavových území aktivní zóna vymezována. Pro dokreslení situace uvádí, že jen v roce 2003 bylo takto Krajským úřadem Moravskoslezského kraje stanoveno záplavové území ve 23 případech.

KÚ ZLK píše, že v současné době je na území správního obvodu Zlínského kraje stanoveno záplavové území pro celkem 30 významných vodních toků, z toho je pro 26 vodních toků vydáno stanovení záplavového území dle zákona č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vodní zákon). Pro některé z těchto vodních toků bylo vydáno více stanovení v určitých časových odstupech, např. formou aktualizace původního dokumentu, a to proto, že pro některé úseky bylo zrealizováno opatření pro ochranu před povodněmi. Dále je více stanovení pro jeden vodní tok proto, že bylo vydáno za doby působnosti okresních úřadů, tudíž stanovení bylo vydáno více úřady.

Pro vodní toky, kde je stanovení vydáno ještě v období účinnosti předchozího vodního zákona, tj. zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů, jsou v současné době správcem povodí zpracovávány dokumentace záplavového území (dále jen ZÚ) a aktivní zóny záplavového území (dále jen AZZÚ), a je tedy reálný předpoklad, že návrhy budou postupně předloženy ke stanovení.

Doposud nebylo nutné uložit správci povodí, kterým je pro naše území Povodí Moravy, s. p. Brno, zpracování návrhu ZÚ a AZZÚ hlavně proto, že ze strany správce povodí jsou návrhy postupně vypracovávány a předkládány ke stanovení. Jedná se např. o vodní toky Moštěnka, Kolelač, Rusava, Březnice, Juhyně, Luhačovický potok, Olšava.

Skutečnost, že cca pro polovinu vodních toků není vymezena aktivní zóna záplavového území (dále jen AZZÚ), odůvodňujeme tím, že stanovení byla vydána dle zákona č. 138/1973 Sb., kde nebyla povinnost stanovovat AZZÚ, nebo bylo stanovení vydáno v období, kdy neexistovala Metodika pro stanovení aktivní zóny záplavového území, nebo při stanovování ZÚ a AZZÚ před účinností novely vodního zákona č. 150/2010 Sb. vyslovily nesouhlas se stanovením AZZÚ všechny dotčené obce z důvodu omezení v aktivní zóně, kde nebylo možno stávající stavby udržovat ani opravovat.

Pro celý vodní tok Morava na území Zlínského kraje je v současné době vedeno řízení o vydání opatření obecné povahy ve věci aktualizace ZÚ a vymezení AZZÚ. Stávající platná stanovení, vydaná dle kilometráže vodního toku (celkem 4), budou novým opatřením zrušena.

KÚ PLK ve svém vyjádření uvádí, že po 1. 1. 2002 nebylo na území Plzeňského kraje žádné ZÚ stanoveno bez vymezení AZZÚ, a to ani z úrovně krajského úřadu, ani z úrovně obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Skutečností je, že první ZÚ po tomto datu (s vymezením AZZÚ) stanovil Magistrát města Plzně v srpnu 2004, a následně KÚ PLK v lednu 2005. Důvodem prodlevy v předkládání návrhů ze strany správců toků byla jednoznačně časová a finanční náročnost zpracování návrhů ZÚ po účinnosti nové legislativy (prováděcí vyhláška č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracování návrhu a stanovení záplavových území, nabytá účinností v polovině roku 2002) a až do dubna 2005 neexistence metodiky pro stanovení AZZÚ. Rovněž je třeba připomenout 2 povodně v srpnu 2002, které na delší dobu přesunuly činnost správců toků jiným směrem.

KÚ JHC ve svém vyjádření uvádí, že na str. 7 zprávy je uvedeno, že AZZÚ se vymezuje v zastavěných územích obcí a v územích určených k zástavbě. Správně v souladu s ustanovením § 66 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, by mělo být uvedeno, že AZZÚ se vymezuje v zastavěných územích, v zastavěných plochách podle územně plánovací dokumentace, případně podle potřeby v dalších územích.

V Jihočeském kraji se s Povodím Vltavy, státním podnikem, shodly, že AZZÚ bude ve všech návrzích ZÚ a AZZÚ navrhována po celé délce toku jako ZÚ, nejen v zastavěných územích a zastavitelných plochách. Důvodem k tomu byla úvaha, že aktivní zóna je prostor, kterým protéká při Q_{100} rozhodující část povodňového průtoku a tento prostor by měl zůstat v co největší míře volný pro průtok povodně. Při projednávání návrhu ZÚ a AZZÚ s obcemi krajský úřad nikdy s vymezením AZZÚ mimo zastavěné území a mimo zastavitelné plochy neměl problémy.

KÚ HKK ve svém vyjádření uvádí, že za rok 2012 vydal krajský úřad celkem šest opatření obecné povahy ve věci stanovení záplavového území, sedmé je v současné době dokončováno a připravováno ke zveřejnění na úřední desce. Všechna v loňském roce vydávaná opatření obecné povahy ve věci stanovení záplavového území obsahují i vymezení aktivní zóny záplavového území příslušného vodního toku. Navíc, oproti požadavku platných předpisů, požádal krajský úřad správce významných vodních toků na území Královéhradeckého kraje, aby záplavová území vymezoval v celé délce a nejen v zastavěném území nebo v území územním plánem určeném k zástavbě. K uvedenému požadavku správce toku ochotně přistoupil. Tato věc se jeví krajskému úřadu jako velice smysluplná a praktická. Nemusí tak při každé změně územního plánu docházet k novému vyhlášení záplavových území a další věcí je, že i území mimo intravilán obce jsou využívána např. pro rekreaci (letní tábory), pro doplňkové stavby v zemědělství apod.

KÚ ULK ke zprávě ze šetření uvádí, že s nabytím účinnosti zákona č. 320/2002 Sb., o změně a zrušení některých zákonů v souvislosti s ukončením činnosti okresních úřadů, tj od 1. 1. 2003, přešla do působnosti krajských úřadů kompetence stanovovat na návrh správce povodí rozsah záplavových území významných vodních toků a ukládat jim zpracování takového návrhu. Krajský úřad Ústeckého kraje postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a postupně stanovoval předložená záplavová území podle návrhů předložených státními podniky Povodí Ohře a Povodí Labe. Součástí návrhu záplavového území byla vždy i aktivní zóna záplavového území. Pokud bylo shledáno, že předložený návrh záplavového území nebo aktivní zóna záplavového území není v souladu s vyhláškou MŽP č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracování návrhu a stanovování záplavových území, byl tento návrh vrácen k doplnění či přepracování. Pokud byl návrh v souladu s uvedenou vyhláškou, bylo záplavové území a zároveň i aktivní zóna záplavového území významného vodního toku stanovena, a to formou sdělení. Od 1. 8. 2010 jsou záplavová území a jejich aktivní zóny stanoveny formou opatření obecné povahy.

MŽP v úvodu svého vyjádření ke zprávě ze šetření konstatuje, že Ministerstvo životního prostředí si plně uvědomuje jako ústřední povodňový orgán své povinnosti v oblasti ochrany před povodněmi a snaží se je v rámci finančních možností

a odborných kapacit zabezpečovat. V posledním období ministerstvo řešilo především vyhodnocení několika mimořádných povodňových událostí (červen 2009, květen 2010, srpen 2010), podporu lokálních varovných systémů, digitálních povodňových plánů i studii proveditelnosti přírodě blízkých protipovodňových opatření v rámci Operačního programu Životní prostředí, dále nový metodický pokyn pro hlášení a předpovědní povodňovou službu, a především zabezpečení implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/60/ES ze dne 23. října 2007 o vyhodnocování a zvládání povodňových rizik. Zde se kromě transformace směrnice do novely vodního zákona č. 150/2000 Sb. vypracovala nová vyhláška č. 24/2011 o plánech povodí a plánech pro zvládání povodňových rizik, vymezilo se cca 3 000 km vodních toků s potenciálně významným povodňovým rizikem a letošním roce se dokončí na těchto úsecích mapování povodňového nebezpečí pro scénáře Q_{20} , Q_{100} a Q_{500} a mapování povodňových rizik. V současnosti se připravují podklady pro zahájení prací na dokumentacích těchto oblastí, které budou obsahovat možné varianty řešení pro snížení povodňového rizika, a na vlastních plánech pro zvládání povodňových rizik, které budou 3 a budou zpracovány pro národní oblasti povodí Labe, Odry a Dunaje.

MŽP dále píše, že v zaslané průběžné zprávě veřejného ochránce práv o šetření ve věci záplavových území byly zahrnuty jeho podněty a připomínky. Pokud se jedná o aktuální stav záplavových území, tak ministerstvo pouze vede evidenci stanovených záplavových území a jejich aktivních zón na základě poskytnutých podkladů vodoprávních úřadů dle ustanovení § 66 odst. 4 vodního zákona a zpřístupňuje ji v rámci Povodňového informačního systému. Jejich aktuálnost jak z pohledu územního rozvoje a protipovodňových opatření, tak aktuálnosti hydrologických dat, musí posuzovat ten, kdo je stanovil. Ministerstvo může kontrolovat aktuálnost záplavových území v rámci vrchního vodoprávního dozoru nebo v rámci konkrétního projektu nebo studie zadávaného ministerstvem pro danou oblast.

Nastavení možnosti plánování revizí nebo nového stanovení záplavových území v 6letých cyklech je přiměřené k aktualizaci územně plánovací dokumentace i vstupních dat a nemůže mít vliv na hrozící povodňové škody a ohrožení životů osob. Tyto záležitosti musí být ošetřeny především v příslušném povodňovém plánu.

Vyhlašování ZÚ a AZZÚ

KÚ VYS píše, že podle ustanovení § 66 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), vodoprávní úřad může uložit správci vodního toku povinnost zpracovat a předložit takový návrh v souladu s plány hlavních povodí a s plány oblasti povodí. Nařízení Kraje Vysočina ze dne 4. 5. 2010, kterým se vydávají pro území Kraje Vysočina závazné části Plánu oblasti povodí Horní Vltavy, Plánu oblasti povodí Dolní Vltavy, Plánu oblasti povodí Horního a středního Labe a Plánu oblasti povodí Dyje, nestanoví potřebu vymezení záplavových území, ani neupravuje využití oprávnění podle ustanovení § 66 odst. 1 vodního zákona. ... V dopisu ředitele ze dne 2. 7. 2012, čj. KUJI/44096/2012, mu bylo sděleno, že státní podniky Povodí jako správci významných vodních toků mají svůj harmonogram na zpracovávání dokumentace záplavových území pro jednotlivé významné vodní toky, ale bohužel omezené finanční prostředky. S jednotlivými státními podniky Povodí jsou pracovníci krajského úřadu v kontaktu a v případě nutnosti je situace operativně řešena.

Zástupci těchto státních podniků jsou i členy Povodňové komise Kraje Vysočina... Dosud se na území kraje takový případ, který by absenci stanovení záplavového území u některého z významných vodních toků činil problematickou, neobjevil.

KÚ PAK uvádí, že si uvědomuje, že ačkoliv přechodné ustanovení vodního zákona ve svém § 127 uvádí, že zátopová území stanovená podle dosavadních právních předpisů (zákon č. 138/1973 Sb.) jsou považována za záplavová území podle ustanovení § 66 současného vodního zákona, není zcela optimální skutečnost, že v těchto „záplavových“ územích nejsou vymezeny AZZÚ. Na území Pardubického kraje, které přísluší do správy Povodí Moravy, jsou takto stanovená ZÚ na dvou významných vodních tocích. Na území kraje, které přísluší k Povodí Labe, se jedná o 3 toky. Oba správci toků v současnosti prověřují vymezený rozsah stanovených ZÚ a v průběhu letošního (příštího) roku požádají o jejich nové stanovení. V případě, že se tak nestane, využije krajský úřad ustanovení § 66 odst. 1 vodního zákona a správci toku zpracování návrhu ZÚ, včetně AZZÚ, v rozsahu současných předpisů uloží. Dále uvádí, že vodoprávní úřady obecních úřadů obcí s rozšířenou působností bude o zprávě ze šetření i zjištěních a doporučeních v něm obsažených informovat. Zároveň je seznámí s obsahem odpovědi krajského úřadu.

KÚ KVK píše, že při řešení problematiky záplavových území je zásadním prvkem komunikace a spolupráce se správci povodí. Krajský úřad Karlovarského kraje v podstatě nemá zkušenosti s opatřením daným v ustanovení § 66 vodního zákona, tedy s uložením povinnosti správci vodního toku zpracovat a předložit návrh záplavového území vodního toku, a to zejména z důvodu velmi dobré spolupráce Krajského úřadu Karlovarského kraje a správců vodních toků v Karlovarském kraji. Správci vodních toků průběžně dle možností zpracování předkládají jednotlivé návrhy záplavových území. Záplavová území většiny významných vodních toků, u kterých bylo ohroženo větší množství obyvatel nebo majetku, již byla v Karlovarském kraji zpracována a stanovená.

KÚ MSK mi sdělil, že spolupráci mezi Krajským úřadem Moravskoslezského kraje a státním podnikem Povodí Odry při vyhlášení záplavových území lze označit za příkladnou, krajský úřad nemusí přistupovat k ukládání povinnosti správci toku předložit návrh záplavového území. Povodí Odry, státní podnik, v souladu s Plánem oblasti povodí Odry každý rok zpracovává několik studií odtokových poměrů na vybraných vodních tocích a předkládá návrhy na vymezení záplavových území na drobných vodních tocích nebo na aktualizaci stávajících záplavových území. V současné době je většina studií zpracována, přičemž zbývající budou provedeny v termínu daném Plánem oblasti povodí Odry, tj. do konce roku 2015.

KÚ PLK píše, že dosud neměl důvod uložit správci toku povinnost zpracovat a předložit návrh záplavového území vodního toku. Na většině významných vodních toků v Plzeňském kraji je ZÚ stanoveno včetně vymezení AZZÚ a správci toků průběžně předkládají návrhy na aktualizaci ZÚ významných vodních toků, kde dosud platí ZÚ vyhlášené podle dřívějších předpisů nebo zahájení prací na takových návrzích KÚ PLK oznamují.

KÚ ULK k problematice aktualizace záplavových území a aktivní zóny záplavového území a využití oprávnění k uložení takovéto aktualizaci správci vodního toku

sděluje, že si uvědomuje toto oprávnění a v případě potřeby by je využil. Prioritně však preferuje vzájemnou spolupráci se správci toků, a toto oprávnění proto zatím nemusel využít. Rovněž si uvědomuje, že náklady na stanovení či aktualizaci záplavového území včetně aktivní zóny záplavového území nejsou zanedbatelné, a ne vždy by byly vynaloženy účelně.

KÚ LBK uvádí, že dalším problémem, který se přímo dotýká činnosti krajského úřadu, je možnost uložit správci toku zpracování a předložení návrhu na stanovení záplavového území. V případě toku Olešky v Košťálově státnímu podniku Povodí Labe toto uložil a uložená povinnost byla splněna. Naopak v případě Ještědského potoka v Křižanech státní podnik Povodí Ohře striktně odmítl uložení zpracování návrhu splnit a akceptuje pouze možnost „aktualizace“ stanoveného záplavového území. Tento termín však vodní zákon nezná, umožňuje pouze změnu. KÚ LBK proto požádal Ministerstvo životního prostředí svým dopisem ze dne 7. 1. 2013 o stanovisko k uplatňování pravomocí podle ustanovení § 107 odst. 1 písm. o) zákona č. 254/2001 Sb. (vodní zákon). Dne 11. 2. 2013 krajský úřad obdržel dopis Ministerstva ŽP č.j.1800/ENV/13, kde mu bylo v podstatě sděleno, že není-li v Plánu oblasti povodí v tabulce „Záplavová území navrhovaná ke stanovení“ pro plánovací období 2010 - 2015 záplavové území konkrétního toku uvedeno, pak nelze uložit správci toku zpracování návrhu na jeho stanovení. Dle dopisu MŽP k dané problematice má ve II. plánovacím cyklu dle Rámcové směrnice uplatnit své požadavky do nyní připravovaných Plánů dílčích povodí (dále jen PDP), v případech nutné aktualizace (tento termín použilo MŽP ve svém stanovisku) u již stanovených záplavových území (dále jen ZÚ), a to ať už z důvodu použití chybného mapového podkladu ZABAGED, aktualizace hydrologických dat jako vstupních údajů pro vymezení ZÚ, realizovaných protipovodňových opatření atd. Výše uvedený postup je, podle stanoviska MŽP, jediným postupem, jak lze uložit správci povodí zpracovat návrh na stanovení záplavového území v souladu se zněním § 66 odst. 1 vodního zákona. A protože došlo ve většině případů ke změně hydrologických údajů, je potřeba do PDP dostat tento problém, aby se dala „opravit“ chybná vymezení záplavových území podél významných vodních toků v zastavěných územích, na zastavitelných plochách, popř. v dalších územích za účelem určení rozsahu potenciálně ohrožených území.

KÚ LBK dále píše, že to prakticky znamená, že se všechna záplavová území musí uvést do PDP tak, aby bylo vůbec možné v dalším období správcům toků něco uložit v případě zjištění chyb nebo změn v území. K této problematice vede již krajský úřad jednání s podniky povodí a MŽP a bude trvat na zařazení problematiky změn ZÚ do PDP jako významného vodohospodářského problému.

Definice AZZÚ a rozpornost plánů povodí

MŽP ve svém vyjádření dále uvádí, že pokud se jedná o vyhlášku č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracování návrhu a stanovování záplavových území, tak ministerstvo na základě získaných podnětů předpokládá její aktualizaci v letošním roce i s vazbou na výstupy z mapování povodňových rizik. Současně došlo dne 18. ledna 2013 k dohodě s Ministerstvem zemědělství ve věci aktualizace Metodiky stanovování aktivní zóny záplavových území, především upřesnění definice aktivní zóny (řešit průtočnost území a ne rizikovost), zajištění jednotného postupu výpočtu a provázání s novelou výše uvedené vyhlášky.

KÚ HKK navrhuje rozšířit současné znění vyhlášky č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu návrhu a stanovování záplavových území, a to o procesní záležitost, aby správci vodních toků, než předloží návrh záplavového území příslušnému vodoprávnímu úřadu, rozsah záplavového území projednali s obcemi, jejichž území se nově stanovované záplavové území bude dotýkat. Předcházelo by se zbytečnému přehazování návrhu záplavového území mezi předkladatelem, vodoprávním úřadem a obcí. Krajský úřad v tomto procesu nevidí problém, přičemž některé podniky povodí takto již postupují.

KÚ KVK uvádí, že samotná definice aktivní zóny tak, jak je uvedena ve vyhlášce č. 236/2001 Sb., se jeví jako dostatečná a měla by zůstat obecná a jednoduchá tak, aby byla snadno pochopitelná a citovatelná.

KÚ VYS sděluje ke konstatování, které je uvedeno ve zprávě a které se týká nevyhovující současné definice aktivní zóny záplavového území a rozdílů mezi závaznými částmi plánů oblastí povodí v rámci jednoho kraje, že v nařízení Kraje Vysočina ze dne 4. 5. 2010 se zásadní rozdíly mezi závaznými částmi plánů oblastí povodí v rámci jednoho kraje nevyskytují. Dále uvádí, že na základě poznatků z dosavadní praxe vodoprávních úřadů nepovažuje za nutné zásadně měnit současnou definici aktivní zóny záplavového území.

KÚ PAK ve svém sdělení uvedl, že Rada Pardubického kraje v roce 2010 vydala svými nařízeními závazné části Plánu oblasti povodí Horního a středního Labe, Plánu oblasti povodí Dyje a Plánu oblasti povodí Moravy. Nařízení mají ve své části „Správné postupy v oblasti ochrany před povodněmi a negativním účinkem sucha“ obsaženy obdobné postupy pro posuzování stávajících staveb v ZÚ, či umístování nových staveb do ZÚ.

KÚ MSK ve svém vyjádření konstatuje, mezi závaznými částmi plánů oblastí povodí platnými pro území Moravskoslezského kraje nejsou nedůvodné rozdíly, kapitola v závazné části Plánu oblasti povodí Odry a v závazné části Plánu oblasti povodí Moravy „Správné postupy v oblasti ochrany před povodněmi a negativním účinkem sucha“, stanovující závazné regulativy v oblasti protipovodňové ochrany kraje, je shodná.

KÚ PLK k výše uvedenému bodu uvádí, že do správního území Plzeňského kraje zasahuje oblast povodí Berounky, oblast povodí Horní Vltavy a oblast povodí Ohře a dolního Labe. Mezi těmito plány nejsou rozpory.

V návaznosti na definici AZZÚ jsem vyjádřila svůj názor, že ačkoli je cílem právní úpravy, aby se v AZZÚ nacházelo jen minimum nezbytných staveb, přesto zákon počítá s jejich trvalou údržbou. K této diskuzní otázce se vyjádřily KÚ OLK a MHMP, a to následovně.

KÚ OLK ve svém vyjádření také uvádí, že nemovitosti, stavby a zařízení nacházející se ve stanoveném záplavovém území vodního toku, resp. v jeho aktivní zóně, není v současné době možné odstranit či vyvlastnit, neboť proto neexistuje žádný zákonný podklad. O ochraně majetku pojednává mimo jiné Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, a to konkrétně Dodatkový protokol č. 1. Článek č. 17

Všeobecné deklaráce lidských práv, a Ústava České republiky, která zaručuje nedotknutelnost soukromého majetku. Povinnosti vlastníků staveb vyplývají z ustanovení § 154 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Krajský úřad připomíná, že vlastník stavby je dle ustanovení § 154 odst. 1 písm. a) stavebního zákona povinen udržovat stavbu po celou dobu její existence, jak vyplývá z ustanovení § 3 odst. 4 stavebního zákona. Tato povinnost tedy platí i pro vlastníky staveb, které se nachází ve stanoveném záplavovém území vodního toku, resp. v jeho aktivní zóně. Krajský úřad se domnívá, že ustanovení § 67 odst. 1 vodního zákona, týkající se možné údržby staveb a stavebních úprav v aktivní zóně záplavového území, je zcela namístě.

MHMP ve svém dělení píše, že zástupci KVOP byl při jednání dne 22. 11. 2012 prezentován názor, že u stávajících staveb v aktivní zóně záplavového území by mimo změn těchto staveb nemělo docházet ani k udržovacím pracím. V textu zprávy je dále podobně uvedeno: „V právní úpravě spatřuji zejména rozpor mezi dikcí zákona o vodách a prováděcí vyhláškou č. 236/2002 Sb. týkající se vymezení aktivní zóny záplavového území. K další diskuzi je podle mého názoru také to, že ačkoli cílem úpravy je, aby se v AZZÚ nacházelo jen minimum nezbytných staveb, přesto zákon počítá s jejich údržbou.“ S těmito konstatováními MHMP nesouhlasí. Domnívá se, že údržba stávajících staveb je k užívání staveb nezbytná a její neumožnění by bylo neúměrným zásahem do práv jejich vlastníků. Nadto by neumožnění údržby staveb bylo v rozporu s povinnostmi vlastníků staveb zakotvenými v ustanovení § 154 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění. Z omezení v aktivní zóně uvedených v ustanovení § 67 odst. 1 vodního zákona byly novelou zákonem č. 150/2010 Sb. vyjmuty větou poslední za středníkem údržby staveb a stavební úpravy za předpokladu, že nezhorší odtokové poměry. V aktivní zóně jsou tedy přípustné nejen udržovací práce, ale též změny stavby podle ustanovení § 2 odst. 4 písm. c) stavebního zákona, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů.

KÚ MSK ve svém vyjádření konstatuje, že text uvedený v Plánu oblasti povodí Odry „Z aktivní zóny záplavového území budou vyjmuty všechny stávající objekty existující ke dni jeho stanovení“ vychází z Metodiky stanovení aktivní zóny záplavového území z roku 2005. Tato definice byla do Plánu oblasti povodí Odry vložena z důvodu rozdílných výkladů tehdy platného vodního zákona při povolování běžných rekonstrukcí (výměny oken, vnitřní přestavby či úpravy fasád) na stávajících objektech v aktivních zónách. Vliv stávajících objektů je ve výpočtu hladin velkých vod zahrnut a prováděné rekonstrukce při zachování stávajícího půdorysu nemají na průběh povodně žádný vliv. Novelou vodního zákona účinnou od 1. 8. 2010 bylo ustanovení § 67 o možnost provádět v aktivních zónách údržbu staveb a stavební úpravy doplněno.

Stanovení ZÚ na krátkém úseku vodního toku

MHMP se ztotožňuje se závěry týkajícími se účelového stanovování (změn) záplavového území v krátkém úseku vodního toku a bere na vědomí doporučení Ministerstva životního prostředí a závěry Kanceláře veřejného ochránce práv.

KÚ VYS se s problematikou stanovení záplavového území pouze na krátkém úseku vodního toku setkal pouze u jednoho významného vodního toku, kde však byl návrh správce tohoto vodního toku řádně odůvodněn.

KÚ MSK ve svém vyjádření uvádí, že vodoprávní úřadům jsou předkládány návrhy záplavového území v delších ucelených úsecích, v případě podání návrhu na stanovení záplavového území na krátkém úseku se vždy jedná o aktualizaci již stanoveného záplavového území. Tyto návrhy jsou řádně odůvodněny, nejčastějším důvodem bývá výstavba protipovodňového opatření, např. hráze chránící lokalitu jen podél krátkého úseku vodního toku. Krajský úřad neměl u žádného z předložených návrhů ke stanovení záplavového území státním podnikem Povodí Odry pochybnosti o jeho správnosti či o správnosti podkladů. S uváděnou praxí, že si investor nechá „pře počítat“ záplavové území v určitém úseku toku, aby mohlo dojít k zúžení aktivní zóny, nebo že návrh podá někdo jiný než správce povodí, se krajský úřad neseťkal.

KÚ PLK k výše uvedenému bodu uvádí, že jako konkrétní příklad uvedený MŽP ke stanovení ZÚ na krátkém úseku vodního toku je i opatření obecné povahy KÚ PLK čj. ŽP/12068/11 ze dne 29. 2. 2012 o změně ZÚ Otavy v Horažďovicích.

Tímto OOP bylo stanoveno ZÚ Otavy v ř. km 72,762 až 72,985 a důvody pro stanovení ZÚ v takto krátkém úseku byly v odůvodnění OOP podrobně popsány. Návrh ZÚ vycházel především z podrobnějšího zaměření terénu a reálně upravil průběh hranice AZZÚ podél obvodu nemovitosti, skrze kterou tato hranice dosud hypoteticky procházela. I přes vznesené připomínky MŽP – OOV Praha neměl KÚ PLK zákonnou možnost, jak návrh správce toku, obsahující veškeré předepsané náležitosti, zamítnout. Následně KÚ PLK předal OOP včetně spisového materiálu MŽP - OVSS III k případnému přezkoumání podle ustanovení § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Ministerstvo životního prostředí jako nadřízený správní orgán však důvody k zahájení přezkumného řízení neshledalo (sdělení MŽP čj. 289/520/12,33713/ENV/12, ze dne 27. 6. 2012).

KÚ PLK souhlasí s tím, že změny ZÚ v krátkých úsecích jsou často motivovány účelově. Ani ze strany KÚ PLK nejsou žádoucí a správcům toku KÚ PLK toto sdělil. Nemusí však nutně znamenat, že takto provedené změny neodpovídají realitě. KÚ PLK se v zásadě neseťkal se situací, kdy by návrh na stanovení ZÚ, předložený správcem toku, zjevně neodpovídal reálné situaci v terénu, nebo byl v rozporu s metodikou pro stanovení AZZÚ.

V této souvislosti sděluje, že KÚ PLK obdržel 5 písemných návrhů na stanovení ZÚ i od jiných osob, než je správce toku. Jednalo se o požadavky na úpravu již stanoveného ZÚ (resp. úpravu AZZÚ), v některých případech doložené i znaleckým posudkem soudního znalce v oboru vodního hospodářství. Tyto návrhy byly vesměs podány v řádech týdnů, max. měsíců, po účinnosti OOP, jehož návrh byl předtím v souladu se správním řádem zveřejněn a projednán. Návrhy ani v jednom případě nesplňovaly náležitosti vyhlášky č. 236/2002 Sb. a KÚ PLK podatelům sdělil, že jejich podání není návrhem ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 vodního zákona, na jehož základě by bylo možné stanovit změnu záplavového území nebo uložit správci toku povinnost zpracování a předložení takového návrhu. V jednom případě podatel nenavrhoval změnu ZÚ, ale požadoval zaplacení částky cca 150 tis. Kč jako náhradu za omezení vlastnického práva k pozemkům.

KÚ JHC k tomuto bodu podotýká, že se ve většině případů, kdy k takovýmto aktualizacím docházelo, jednalo například:

- o opravu tiskové chyby v zákresu čáry Q_5 nebo Q_{20} nebo Q_{100} , která neměla žádný vliv na průběh záplavových čar,
- o chybějící šrafování tzv. „nebezpečné oblasti“ záplavového území podle § 67 odst. 3 vodního zákona, toto šrafování bylo doplněno z důvodu lepší přehlednosti, oprava neměla žádný vliv na průběh záplavových čar,
- o výrazný rozpor ve výškových kótách ZABAGEDu, který je jedním z podkladů pro návrh ZÚ a AZZÚ dle vyhl.č. 236/2002 Sb., se skutečným terénem (nejednalo se o případ nepovoleného navýšení terénu, aby se území vyvýšilo nad Q_{100} , ale o skutečný nesoulad povinného podkladu se skutečností).

V souvislosti s rozpory závazného podkladu pro stanovení ZÚ a AZZÚ se samozřejmě naskytá otázka, kdo má opravu rozsahu záplavového území provést, pokud zpracovatel návrhu použil podklady pro zpracování návrhu záplavového území podle § 5 vyhl. č. 236/2002 Sb. Povodí Vltavy v konkrétních případech nechalo úsek záplavového území zpracovateli přepočítat, ale byli MŽP informováni i o případu, kdy správce povodí tento postup odmítá.

Forma stanovení ZÚ

KÚ HKK ve svém vyjádření píše, že procesní stránka stanovování záplavového území je upravena v ustanovení § 66 odst. 7 vodního zákona a části šesté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tzn., že záplavová území se stanovují opatřením obecné povahy s tím, že pro stanovování záplavového území byl § 115a proces stanovování záplavového území opatřením obecné povahy zjednodušen. Zároveň je nutné podotknout, že do 31. 7. 2010 nebylo řízení o stanovování záplavového území upraveno a vodoprávní úřady stanovovaly záplavová území neformálním dopisem. I takto stanovená záplavová území jsou však i nadále platná (§ 127 odst. 16 vodního zákona). Záplavová území se stanovují, a i v minulosti stanovovala, bez časového omezení (nebyla stanovena doba platnosti).

KÚ HKK dále píše, že návrhy opatření obecné povahy ve věci stanovování záplavových území nechává krajský úřad nad rámec zákona vyvěšovat i na úředních deskách příslušných stavebních úřadů a vodoprávních úřadů (mimo případných stavebníků se o navrženém záplavovém území okamžitě dozví i stavební úřad a vodoprávní úřad a může tuto informaci využívat při své správní činnosti, jak je uvedeno v ustanovení § 66 odst. 5 vodního zákona /pokud záplavová území nejsou určena, mohou vodoprávní a stavební úřady a orgány územního plánování při své činnosti vycházet zejména z dostupných podkladů správců povodí a správců vodních toků o pravděpodobné hranici území ohroženého povodněmi/). Nad rámec předpisů se krajský úřad dohodl s předkladatelem, že k žádosti o vyhlášení záplavového území bude předkládat i mapy se zákresem záplavového území v měřítku 1:5 000 (vyhláškou předepsaný mapový podklad 1:10 000 je přece jenom dosti nepřehledný a na úřední desce špatně čitelný), a to pro lepší přiblížení rozsahu záplavového území při zveřejňování v listinné podobě na úředních deskách.

MHMP ke konstatování, že se dřívější forma stanovení záplavového území jevila jako praktičtější, uvádí, že vodoprávní úřad OZP MHMP respektuje současně platnou právní úpravu a stanovuje záplavová území opatřením obecné povahy. Třebaže

se jedná o proces poměrně zdlouhavý, považuje tento postup za vhodnější z hlediska ochrany práv dotčených subjektů. Upozornění Ministerstva životního prostředí na formální nedostatky opatření obecné povahy vydávaných vodoprávními úřady bere OZP MHMP na vědomí.

KÚ VYS mi sdělil, že stanovení záplavového území formou OOP je proces pracnější a složitější. V každém případě je to však administrativně vymezené území, ve kterém se předpokládá výskyt takových průtoků, které odpovídají průtokům 5, 20 a 100leté povodně. Vyjímání stávajících staveb ze záplavového území nebo z aktivní zóny není podle vodního zákona možné. Pro stávající stavby v aktivní zóně jsou dána pravidla v § 67 odst. 1 vodního zákona. Pro stávající stavby v aktivní zóně platí, že je možné na nich provádět údržbu a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů. Krajský úřad Kraje Vysočina při stanovování záplavových území účelově vyjímání staveb z aktivní zóny záplavového území neprovádí.

Na základě zkušeností pracovníků vodoprávního úřadu kraje pro úplnost KÚ VYS uvádí, že stanovování záplavových území formou OOP je nevhodné. Jedná se v podstatě pouze o deklarování stávajícího stavu v terénu, a proto by bylo vhodné vrátit se k původní formě stanovování záplavového území před účinností tzv. velké novely vodního zákona provedené zákonem č. 150/2010 Sb., tj. k neformálním sdělením příslušného vodoprávního úřadu.

KÚ MSK uvádí, že vyhlášení záplavového území formou sdělení podle tehdy platného znění vodního zákona nepovažuje za vhodnější, pouze z pohledu administrativy za jednodušší. Vyvěšování návrhu opatření obecné povahy a opatření obecné povahy ve věci stanovení záplavového území na úředních deskách dotčených obcí vnímá jako správný krok při informování veřejnosti ve věci protipovodňové ochrany. Otázku možnosti dotčených subjektů lépe chránit svá práva při stanovování záplavového území, prostřednictvím uplatňování jejich připomínek v procesu vydávání opatření obecné povahy, považuje s ohledem na náročnost vstupních dat a odbornost pro vymezení hranic záplavového území, za diskutabilní. Krajský úřad se ve své praxi neseťkal s takovými důvodnými připomínkami, které by zpochybnil předložený návrh záplavového území. K této skutečnosti jistě přispívá fakt, že podání návrhu předchází jeho projednání státním podnikem Povodí Odry se starosty obcí a zástupci příslušných stavebních a vodoprávních úřadů za účasti krajského úřadu.

KÚ ULK se vyjádřil tak, že stanovení záplavového území formou opatření obecné povahy je z hlediska ochrany práv dotčených subjektů jistě vhodnější než původní způsob formou sdělení. Dále píše, že si ale musíme uvědomit, že jednotlivé subjekty hájí ve většině případů pouze své zájmy, a to na úkor jiných subjektů či veřejného zájmu. Zároveň je vhodné vzít v úvahu, že vodoprávní úřad nemá v otázce rozsahu záplavového území žádný prostor pro správní uvážení, neboť se jedná o výsledek matematického výpočtu. Námitky dotčených subjektů proto mohou úspěšně směřovat prakticky pouze vůči metodě, použitému výpočetnímu modelu nebo kvalitě vstupních dat. Odůvodněné námitky tohoto typu lze ovšem od dotčených vlastníků nemovitostí očekávat těžší.

KÚ JHC uvádí, že se přiklání k názoru, že forma stanovení ZÚ a AZZÚ formou opatření obecné povahy s tím, že v souladu s § 115a odst. 3 vodního zákona se

ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu nepoužije, je přece jen lepší, než stanovení formou sdělení, které nemělo ve vodním zákoně žádnou oporu.

2. Neexistence závazné metodiky pro stanovení aktivní zóny záplavového území

Závaznost metodiky

KÚ OLK souhlasí se závěry, které se týkají „Metodiky stanovení aktivní zóny záplavového území“, zejména pak s potřebou její aktualizace. S tímto požadavkem se ztotožňují i správci vodních toků jako navrhovatelé a zpracovatelé návrhů na stanovení záplavových území. V souvislosti se změnou „Metodiky stanovení aktivní zóny“ je nutno změnit i vyhlášku Ministerstva životního prostředí č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracování návrhu a stanovení záplavových území.

KÚ OLK ve svém vyjádření také píše, že příklad nesprávné úřední praxe uvedený ve zprávě ze šetření se týkal opatření obecné povahy, které vydal KÚ OLK dne 5. 9. 2011 pod čj. KUOK 93802/2011. Tímto opatřením obecné povahy bylo stanoveno záplavové území významného vodního toku Bečva v km 0,000 – 53,960 (od soutoku s Moravou po hranici Zlínského kraje – tj. na území Olomouckého kraje), aktualizováno záplavové území a stanovena jeho aktivní zóna. Podotýká, že Ministerstvo životního prostředí jako nadřízený orgán příslušný k přezkumu vydaných opatření obecné povahy neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení v této věci. Závěrem sdělení Ministerstva životního prostředí čj. 56814/ENV/12, 1211/570/12 ze dne 29. 6. 2012 je, že opatření obecné povahy, kterým bylo v daném případě stanoveno záplavové území vodního toku Bečva a současně vymezena jeho aktivní zóna, není opatřením nezákonným. KÚ OLK v průběhu jeho projednávání a vydání postupoval správně a při svém správním uvážení se nikterak neodchýlil od příslušných právních předpisů. Úpravy návrhu záplavového území významného vodního toku Bečva byly provedeny na základě požadavků vznesených ze strany dotčených osob při projednání návrhu, a to po přechozím odborném posouzení navrhovatelem, který je akceptoval.

KÚ STC uvádí, že plně souhlasí s názorem o nutnosti zakotvit modely pro stanovování záplavových území v podzákoném právním předpisu a zajistit jednotnou metodickou pomoc pro vodoprávní úřady ze strany ústředních orgánů.

Za Krajský úřad Středočeského kraje, který jako vodoprávní úřad stanovuje záplavová území s vymezením aktivní zóny u významných vodních toků na území kraje, však ředitel konstatuje, že při znalosti věci a právních předpisů na věc dopadajících nic nebrání tomu, aby již dnes při vyhlásování záplavových území s aktivní zónou bylo postupováno v souladu se zákonem a v rozsahu, který byl jako správný přiblížen v kapitole 2. písm. A na straně 16 zprávy. Vše samozřejmě při respektování povinnosti vodoprávního úřadu návrh opatření obecné povahy na stanovení záplavového území s aktivní zónou projednat s dotčenými orgány a dále způsobem a za podmínek, který k tomu stanovuje § 115a vodního zákona č. 254/2001 Sb. a § 172 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a ve lhůtách tímto zákonem stanovených.

MHMP píše, že závěr z pracovního setkání týkající se potřeby aktualizace a vstřícného přístupu k této potřebě ze strany ústředních vodoprávních úřadů vítá. V případě zahájení procesu aktualizace takové metodiky by uvítal možnost zapojit se do tohoto procesu v připomínkovém řízení.

KÚ VYS sděluje, že se mu návrh na zařazení používaných modelů pro stanovení záplavových území do podzákoného předpisu typu vyhlášky, jeví jako vhodný.

KÚ PAK uvádí, že se shoduje s názorem vyjádřeným ve zprávě, že je potřebné zpracovat metodiku do závazného předpisu tak, jak stanoví § 66 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vodní zákon). Současně připravovaná novela vyhlášky č. 236/2002 Sb. by měla jednoznačně definovat postup pro vymezení hranic záplavového území, který takto bude závazný pro všechny správce toků, jakožto navrhovatele rozsahu ZÚ.

KÚ KVK souhlasí, že aktivní zóna by měla být stanovována v rozsahu celého záplavového území, tedy i mimo zastavěná území. Princip konkrétního určení rozsahu aktivní zóny by měl být specifikován jiným výrazně podrobnějším způsobem, např. v metodice vymezení aktivní zóny záplavového území. Metodika stanovení aktivní zóny záplavového území by měla být aktualizována a z hlediska nastavení rovných pravidel by se měla stát závaznou za použití podzákoného předpisu.

KÚ MSK píše, že závaznost metodiky pro stanovení aktivní zóny záplavového území je vhodná. Přičemž považuje za potřebné projednat metodiku s podniky povodí a odbornými subjekty a ponechat současně nastavený nebo obdobný postup umožňující vymezit aktivní zónu několika způsoby, kdy každý ze způsobů je podrobně popsán a uvedena vhodnost jeho použití. K obavě, že „mnozí své připomínky opřou o alternativní výpočet“, uvádí, že krajský úřad se s touto situací za svou desetiletou praxí nesešel a že ze zkušeností správce povodí vyplývá, že všechny běžně používané modely (např. HecRas, MIKE či Hydrocheck) poskytují srovnatelné výsledky.

Podle vyjádření krajského úřadu se v Moravskoslezském kraji přistupuje ke změně aktivní zóny teprve v okamžiku, kdy je stavba protipovodňového opatření uvedena do provozu. K situacím, jako je ve zprávě popisovaný případ, kdy jsou z aktivní zóny vyjmuty oblasti, u nichž se předpokládá vybudování protipovodňového opatření, nedochází.

KÚ KHC píše, že Metodika stanovení AZZÚ z roku 2005 je v současné době doporučený materiál, který správci toků a zpracovatelé využívají při návrhu ZÚ a AZZÚ. Zpracování návrhu ZÚ a AZZÚ je natolik odborný materiál, že ho zpracovávají firmy, které mají velmi odborné znalosti v oblasti vodního hospodářství i v oblasti speciálních počítačových programů, které jsou pro návrh ZÚ a AZZÚ využívány. Krajský úřad se nedomnívá, že zezávacím této metodiky se docílí toho, že ZÚ a AZZÚ budou zpracovávána lépe. Např. statik taky nemá předepsané postupy statického výpočtu dané vyhláškou, ale využívá svých odborných znalostí a používá také výpočetní techniku pro urychlení výpočtu.

Podle **KÚ JHC** by bylo přínosnější než zezávazňovat metodiku, stanovit požadavky na zpracovatele návrhu ZÚ a AZZÚ, obdobně jako např. odborně způsobilá osoba pověřená Ministerstvem zemědělství podle § 62 odst. 9 vodního zákona nebo odborně způsobilá osoba pověřená MŽP pro provádění technických revizí vodních děl ohlášených podle § 15a vodního zákona podle § 59 odst. 1 písm. k) vodního zákona.

KÚ ULK píše, že v současné době je při zpracování a vymezení aktivních zón záplavových území postupováno podle Metodiky stanovení aktivní zóny záplavového území zpracované v dubnu 2005, která sjednotila a určila pravidla pro stanovování aktivní zóny na různých typech vodních toků a pravidla pro vykreslování aktivní zóny. S názorem, že tuto metodiku, která je dnes nezávazná, by bylo vhodné za účelem větší právní jistoty upravit právním předpisem, souhlasí.

MZe mě vyrozumělo o tom, že Ministerstvo zemědělství se s. p. Povodí a zástupci Ministerstva životního prostředí v rámci mezinárodní spolupráce s Nizozemským královstvím v roce 2005 zajistilo zpracování „Metodiky stanovení aktivní zóny záplavového území“. Tato metodika byla formálně zaslána s. p. Povodí k využití a též byla odeslána na Ministerstvo životního prostředí s žádostí, aby její výstupy byly promítnuty do závazného prováděcího předpisu (vyhláška č. 236/2002 Sb.). K tomu však ze strany Ministerstva životního prostředí doposud nedošlo.

Při zpracovávání bylo přihlédnuto k tomu, že lze odlišit mnoho typů toků a jejich niv s rozlišnou charakteristikou inundačních území a poměrů proudění vody v nich, a proto byly v metodice uvedeny čtyři základní varianty řešení:

- A) Stanovení rozšířené aktivní zóny záplavového území jednorozměrným matematickým modelem (podle záplavového území $Q_{100} - Q_{20}$).
- B) Stanovení rozšířené aktivní zóny záplavového území podle parametrů proudění.
- C) Stanovení rozšířené aktivní zóny záplavového území podle rozdělení měrných průtoků.
- D) Stanovení rozšířené aktivní zóny záplavového území detailní 2D studií.

Stanovování záplavových území je administrativní postup zjišťování skutečného stavu v konkrétním území - tj. průmětu hladiny návrhové povodně (Q_{100}) s terénem v tomto místě, průmětu hladiny vody při Q_5 , Q_{20} a při nejvyšší známé povodni s terénem v daném místě. Při této činnosti tedy nejde o proces plánování v oblasti vod a plány v oblasti vod neobsahují návrhy konkrétních záplavových území. Pouze uvádí již stanovená záplavová území a opatření ke zpracování návrhů záplavových území.

Aktivní zóny záplavových území tak, jak jsou v současné právní úpravě definovány, mají být navrhovány jen v určitých územích - zastavěných územích, v zastavitelných plochách podle územně plánovací dokumentace, případně podle potřeby v dalších územích - podle § 66 odst. vodního zákona. Jestliže správce vodního toku návrh aktivní zóny záplavového území v určitém místě zpracuje, je příslušný vodoprávní úřad povinen aktivní zónu záplavového území stanovit (§ 66 odst. 1 vodního zákona).

V rámci postupu podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 236/2002 Sb. se správci vodních toků s příslušným vodoprávním úřadem obvykle dohodnou o potřebě návrhu aktivních zón záplavových území v určitých místech.

Protože však aktivní zóna záplavového území není nezbytnou součástí záplavového území podle platné právní úpravy, nelze považovat stanovená záplavová území bez aktivní zóny za protiprávní, respektive stanovená v rozporu se zákonem.¹

Současná definice aktivní zóny záplavového území v právních předpisech je problematická především proto, že není stanoven závazný postup jejího výpočtu v legislativě a správci vodních toků vychází jen ze zmíněné nezávazné „Metodiky stanovení aktivní zóny záplavového území“ z roku 2005.

„Zezávaznění“ matematických modelů použitelných pro návrh záplavového území a aktivní zóny záplavového území je nezbytné, ale je nutné tento matematický model důkladně definovat, zejména z hlediska dostupných vstupních údajů.

Po implementaci tzv. povodňové směrnice 2007/60/ES, která obsahuje hodnocení rizik a mapy rizik, Ministerstvo zemědělství bude aktivně iniciovat úpravu definice aktivní zóny záplavového území se zohledněním prvků rizika. Tato aktualizovaná definice by měla být promítnuta do novely vodního zákona a novely vyhlášky č. 236/2002 Sb. Ve spolupráci s Ministerstvem životního prostředí je Ministerstvo zemědělství připraveno zajistit aktualizaci Metodiky stanovení aktivní zóny záplavového území, která bude plně odpovídat současnému stavu technologického poznání s jednotným přístupem v celé České republice.

Pojem „pasivní zóna záplavového území“

MHMP píše, že pojmu „pasivní zóna“ OZP MHMP v opatřeních obecné povahy ani v dříve stanovených záplavových územích neužíval a rovněž nepřistoupil k vyjímání nemovitostí lokalizovaných v návrhu aktivní zóny z této aktivní zóny. Souhlasí s metodickým pokynem MZe vydaným k této věci a s výkladem KVOP.

KÚ MSK se s pojmem pasivní zóna nebo s jiným slovním spojením umožňujícím vyjmutí určitých objektů z aktivní zóny při své rozhodovací a kontrolní činnosti nesetkal.

KÚ KHC uvádí, že pojem pasivní zóna záplavového území při stanovování ZÚ a AZZÚ nikdy nepoužíval. V několika případech krajský úřad stanovoval v souladu s § 67 odst. 3 vodního zákona omezující podmínky mimo AZZÚ. Jednalo se o tzv. „nebezpečné oblasti“, které již nenáležely do AZZÚ, ale ohledem na povodňový průtok Q_{100} bylo záměrem upozornit zejména vodoprávní úřady, že v takových oblastech není vhodné s ohledem na komplikace při povodni např. umisťovat školky, školy, domovy důchodců apod. Tento způsob se v praxi ale neosvědčil, proto bylo od takových omezujících podmínek mimo AZZÚ upuštěno.

KÚ LBK konstatuje, že nepoužíval nikde ve svých úředních aktech pojem „pasivní zóna záplavových území“ a ani jinak se nezabýval plochami, kde ještě stavby nestojí.

Podávání připomínek k návrhu ZÚ

MHMP uvádí, že k připomínce k návrhu na stanovení záplavového území OZP MHMP přistupuje v souladu s postupem upraveným v ustanovení § 115a vodního

¹ Na základě telefonického hovoru s RNDr. Pavlem Punčochářem, CSc. – vrchním ředitelem sekce vodního hospodářství, bylo upřesněno, jak bylo toto sdělení myšleno. Pokud se jedná o případ daný ustanovením § 4 odst. 3 vyhlášky 236/2002 Sb., je vymezení aktivní zóny v rámci záplavového území povinné.

zákona a části šesté správního řádu. OZP MHMP současně bere na vědomí závěry ze setkání zástupců vodoprávních úřadů krajských úřadů a ústředních vodoprávních úřadů v Kanceláři veřejného ochránce práv (KVOP) v Brně dne 22. 11. 2012.

MHMP souhlasí s interpretací ustanovení § 66 odst. 5 vodního zákona, která je uvedena ve zprávě ze šetření. Dle jeho názoru nelze předjímat výsledek procesu stanovení záplavového území a AZZU při časovém souběhu územního řízení a procesu vydání opatření obecné povahy o stanovení záplavového území. Z hlediska ochrany před povodněmi a zákonem chráněných zájmů mohou vodoprávní úřady a orgány územního plánování při své činnosti vycházet z dostupných podkladů o výskytu povodně i v případech, že záplavové území nebylo stanoveno. Upozorňujeme však na skutečnost, že ustanovení § 66 odst. 5 vodního zákona umožňuje tento přístup pouze vodoprávním úřadům a orgánům územního plánování. Správním orgánem vydávajícím územní rozhodnutí není orgán územního plánování, ale stavební úřad. Úřad územního plánování v procesu územního plánování vystupuje především jako pořizovatel územního plánu. Vodoprávní úřad však může uvedené ustanovení § 66 odst. 5 vodního zákona aplikovat při vydávání závazných stanovisek podle ustanovení § 104 odst. 9 vodního zákona.

KÚ MSK píše, že při vypořádávání podaných připomínek k vyhlášenému záplavovému území krajský úřad využívá možnost konzultovat jejich obsah se správcem povodí. V případě umístování a povolování staveb v území, kde je připravováno vyhlášení záplavového území a vymezení aktivní zóny, lze přistoupit k využití ustanovení § 66 odst. 5 vodního zákona. Vodoprávní úřad je v řízení o umístění a povolování stavby podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve smyslu § 104 odst. 9 vodního zákona dotčeným orgánem a může uplatnit své závazné stanovisko. Na skutečnost, že v území je připravován návrh záplavového území, jsou stavebníci rovněž upozorňováni ve vyjádření správce povodí vydávaném podle ustanovení § 54 odst. 4 vodního zákona.

KÚ ZLK uvádí, že stávající praxe stanovování ZÚ a AZZÚ tak, že záměr je projednáván způsobem předepsaným pro stanovení opatření obecné povahy a připomínky a námítky projednány s navrhovatelem a poté zohledněny nebo zamítnuty, se mu velmi osvědčil a nehodlá na něm nic měnit. Krajský úřad je veden snahou co nejvíce ochránit zdraví a majetek občanů.

KÚ PAK se doposud při stanovování záplavových území nesešel se zásadními námitkami k jejich rozsahu. V jednom případě navrhovatel (Povodí Labe, státní podnik) na základě předložených nových geodetických podkladů, které podrobněji postihly geomorfologii území, námitku vlastníka pozemku k rozsahu AZZÚ akceptoval a hranici AZZÚ upravil. Vodoprávní úřad potom provedl změnu stanovené hranice AZZÚ. Důvod změny pro rozsah AZZÚ ve svém dokumentu, kterým stanovil změnu ZÚ, řádně uvedl.

KÚ PAK dále sděluje, že v případě postupu při probíhajícím řízení k umístění stavby v lokalitě zahrnuté do návrhu ZÚ (AZZÚ), který doposud nebyl projednán, ale jehož rozsah už příslušný vodoprávní úřad má k dispozici, zastává názor, že je možné v případě vydání negativního stanoviska vodoprávního úřadu k umístění stavby využít ustanovení § 66 odst. 5 vodního zákona i s odkazem na předložený návrh. Orgán vedoucí územní řízení by se takto obdržným negativním stanoviskem

dotčeného orgánu měl zabývat a řízení do doby účinnosti opatření z důvodu řešení předběžné otázky přerušit.

KÚ JHC k výše uvedenému bodu uvádí, že nesouhlasí s formulací, že AZZÚ je nutné upřesňovat modelem D2 především v aglomeracích, kde se voda může rozlévat různými směry. Posouzení, zda je či není nutné použít model D2, by právě z důvodů vysoké odbornosti měl zůstat na posouzení správce toku a zpracovatele ZÚ a AZZÚ, ne na úředníkovi, který odborně nebývá dostatečně fundovaný k takovému posouzení. Navíc se tímto zabývá i Metodika stanovení AZZÚ z roku 2005.

KÚ PLK k souběžnému řízení o vydání OOP o stanovení ZÚ a územního řízení sděluje, že krajský úřad v naprosté většině případů není dotčeným vodoprávním úřadem v jednotlivých územních řízeních, a nemůže tak obecný stavební úřad informovat o „závažné předběžné otázce“ v konkrétním řízení. Příslušné obecní úřady, obecní stavební úřady i vodoprávní úřady ORP jsou však ze strany KÚ PAK o procesu přijímání OOP informovány v rámci projednání návrhu OOP s dotčenými orgány podle ustanovení § 172 odst. 1 správního řádu.

3. Neexistence závazné metodiky pro hodnocení vlivu záměru stavby (v režimu § 17 zákona o vodách)

KÚ STC píše, že k souvisejícímu upozornění na „*neexistenci závazné metodiky pro hodnocení vlivu záměru stavby ve smyslu § 17 vodního zákona*“ může konstatovat, že zdejší vodoprávní úřad jako příslušný odvolací orgán se v tomto směru nesetkal s žádným problémem, což má jistě příčinu v odborné kvalitě pracovníků vodoprávních úřadů a v pravidelné metodické činnosti zdejšího vodoprávního úřadu, kterou považuje za dostačující.

MHMP bere na vědomí závěry ke 3. bodu zprávy ze šetření a zprávu předá k využití vodoprávním úřadům městských částí, kterým je svěřena působnost vodoprávního úřadu podle ustanovení § 106 vodního zákona v řízeních podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona.

KÚ VYS ke konstatované nevhodné metodě izolovaného hodnocení jednotlivých záměrů (staveb) postupně umísťovaných do záplavového území uvedl, že o takovém případě na území Kraje Vysočina nemá k dispozici žádné podklady. Přesto Krajský úřad Kraje Vysočina bude na nejbližší metodické poradě určené pro vodoprávní úřady obcí s rozšířenou působností tyto úřady v tomto smyslu informovat.

KÚ PAK k neexistenci závazné metodiky pro hodnocení vlivu záměru stavby v režimu ustanovení § 17 vodního zákona a k rozdílnému přístupu vodoprávních úřadů k jejich vydávání konstatuje, že je velmi složité (a v daném případě spíše nemožné) v případě individuální zástavby požadovat na stavebníkovi, který např. jako první vyžaduje vydání souhlasu vodoprávního úřadu k umístění stavby v záplavovém území, aby předložil vyhodnocení vlivu všech budoucích staveb na změnu odtokových poměrů v území. Toto vyhodnocení odtokových poměrů by mělo být řešeno již např. v územně plánovacích podkladech. Na druhé straně ale krajský úřad zastává názor, že vodoprávní úřady mohou vyžadovat vyhodnocení vlivu každé nové stavby na změnu odtokových poměrů v území již zastavěném

se zohledněním změn odtokových poměrů, které již nastaly v důsledku realizace předchozí individuální zástavby.

KÚ MSK mi sdělil, že souhlas podle § 17 odst. 1 vodního zákona k záměrům, kdy je následně vydáváno rozhodnutí jiného správního orgánu, není vydáván formou sdělení, jak bylo uvedeno, ale formou závazného stanoviska podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Posuzování vlivů jednotlivých záměrů na záplavové území ve vzájemné souvislosti a nikoliv pouze parciálně není obvykle možné řešit ve vodoprávním řízení podle § 17 vodního zákona, neboť vodoprávnímu úřadu nejsou předloženy potřebné podklady. Vodoprávní úřad při hodnocení musí vycházet z předložené žádosti a nemůže po žadateli vyžadovat podklady nad rámec vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů.

Problematika využívání území a výstavby v záplavovém území musí být řešena již při pořizování územních plánů územně samosprávných celků. Vodoprávní úřady i správci povodí mohou při projednávání návrhu územního plánu nebo jeho změn uplatňovat svá stanoviska. Orgány územního plánování by měly postupovat v souladu s usnesením vlády České republiky č. 1573 ze dne 21. 12. 2009, podle kterého je třeba účinně chránit území vhodná k přirozeným rozlivům v říčních nivách před jejich zástavbou a zábořem a v souladu s Politikou územního rozvoje České republiky, schválenou usnesením vlády České republiky č. 929 ze dne 20. 7. 2009, podle které lze vymezovat zastavitelné plochy v záplavových územích a umisťovat do nich veřejnou infrastrukturu jen ve zcela výjimečných a zvláště odůvodněných případech. Dalším podkladem umocňující institut protipovodňové ochrany v Moravskoslezském kraji jsou Zásady územního rozvoje vydané usnesením Zastupitelstva Moravskoslezského kraje č. 16/1426, ze dne 22. 12. 2010.

KÚ ZLK píše, že ve věci vydávání souhlasů dle § 17 odst. 1 vodního zákona budou zástupci vodoprávních úřadů na obecních úřadech obcí s rozšířenou působností metodicky instruováni, aby při vydávání souhlasů v záplavových územích posuzovali předložené záměry a jejich dopad na vodní poměry v širších souvislostech a ne pouze jednotlivě, tak jak jsou stavby postupně umisťovány do záplavového území.

KÚ PLK se k výše uvedenému bodu vyjádřil tak, že jednotlivé záměry jsou posuzovány v procesu vydávání závazného stanoviska či souhlasu vodoprávního úřadu formou správního rozhodnutí. Jedním ze základních podkladů pro posouzení záměru je v takovém případě stanovisko správce povodí a vyjádření správce toku (viz vyhláška č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu). Odborné stanovisko správce povodí si vodoprávní úřad může v případě potřeby vyžádat i na základě ustanovení § 54 vodního zákona. Právě tato odborná stanoviska umožní vodoprávnímu úřadu posouzení jednotlivého záměru v širších souvislostech delšího úseku vodního toku.

Způsob využití ploch v ZÚ je však nutno řešit především v územních plánech, a nikoliv až v režimu ustanovení § 17 vodního zákona.

KÚ JHC uvádí, že vodní zákon je platný pro celou republiku, a proto by metodické vedení k problematice vydávání souhlasů ke stavbám v záplavových územích dle jeho názoru mělo být na MZem, případně na MŽP. Krajský úřad je názoru, že posuzování možnosti zastavět určitou část záplavového území konkrétními stavbami není možné ponechávat až na fázi vydávání jednotlivých územních rozhodnutí nebo dokonce stavebních povolení, ale je třeba se otázkou možného zhoršení odtokových poměrů za povodně vlivem zastavení určité části záplavového území včetně případného návrhu případných kompenzačních opatření zabývat již při přípravě územního plánu.

Některé krajské úřady se ke zprávě ze šetření vyjádřily také v obecné rovině, a to takto:

KÚ OLK uvedl, že s obsahem zasláné zprávy o šetření ve věci záplavových území se podrobně seznámil včetně v ní uvedených připomínek a doporučení. V následujících řízeních vedených úřadem ve věci stanovení záplavových území významných vodních toků včetně stanovení jejich aktivních zón k závěrům této zprávy přihlédně.

KÚ OLK ve svém vyjádření také uvádí, že údolní nivy řek jsou v České republice historicky osídlenou oblastí, vždy byly zastavovány a vzhledem k úrodnosti půdy kolem řek i intenzivně hospodářsky využívány. Dnes se tyto oblasti logicky nachází v záplavových územích a často i v aktivní zóně záplavového území. Opatření obecné povahy vydané ve věci stanovení záplavového území se stanovením aktivní zóny tohoto území výrazně zasahuje a omezuje život jejich obyvatel a subjektů hospodařících v této oblasti. Stanovení záplavového území je opatřením preventivním. Smyslem vyhlášení záplavového území není zamezit veškeré činnosti, ale stanovit rozsah území pravděpodobného rozlivu povodně. Každý, kdo zamýšlí provádět stavbu, zařízení nebo činnost v záplavovém území, si musí k takovému záměru opatřit souhlas nebo závazné stanovisko příslušného vodoprávního úřadu. Tímto následným opatřením podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. d) vodního zákona je ze strany příslušných vodoprávních úřadů regulován další rozvoj ve vyhlášeném záplavovém území. Neméně důležitý význam v prevenci předcházení povodním a minimalizaci povodňových škod má však dle jeho názoru také provádění kontrol záplavového území ze strany vodoprávního úřadu formou pravidelných povodňových prohlídek jako jednoho z dalších preventivních protipovodňových opatření.

Ředitelka **KÚ JHK** píše, že se podrobně seznámila se zprávou ze šetření a vítá snahu o zlepšení povodňové ochrany obyvatelstva, s níž úzce souvisí i potřeba mít řádně stanovený rozsah záplavových území vodních toků a jejich aktivních zón. Pozitivně vnímá také úsilí, aby na základě nových poznatků došlo ke sjednocení a aktualizaci metodiky pro stanovování záplavových území vodních toků a vymezení aktivních zón.

KÚ HKK konstatuje, že odpovědnost za stanovování záplavové území se dělí mezi zákonodárce (tvorba zákonů), příslušná ministerstva (tvorba prováděcích vyhlášek, metodické vedení vodoprávních úřadů), dále pak mezi správce vodních toků, v převážné většině podniky povodí (konkrétní vymezení záplavového území u konkrétních vodních toků), a v neposlední řadě to jsou vodoprávní úřady (podle legislativně vymezeného postupu stanovují záplavová území, která zpracovali správci vodních toků nebo si je nechali zpracovat odbornou firmou a předložili vodoprávním

úřadům). Každý z uvedených má svůj podíl odpovědnosti. Vodoprávní úřady mají poměrně malé možnosti zasahovat do rozsahu záplavového území, na vodoprávních úřadech je, aby poté, co správce předloží návrh záplavového území, s tímto podkladem seznámily veřejnost, což činí písemně zpracovaným návrhem opatření obecné povahy (při zpracování návrhu obecné povahy postupují dle správního řádu a vodního zákona), následně vyvěšeným na úředních deskách obcí, ve kterých je záplavové území stanovováno a na úřední desce vodoprávního úřadu, který návrh opatření obecné povahy zpracoval. Zde nese odpovědnost vodoprávní úřad za správné zpracování návrhu dle platných právních předpisů, za to, že uvedené údaje budou vycházet z předložených podkladů, že budou použity správné pojmy a v neposlední řadě, že budou dodržovány lhůty, především lhůta, po kterou má být návrh opatření obecné povahy vyvěšen na úřední desce. Následně se vodoprávní úřad musí vypořádat s námitkami, pokud byly uplatněny, a to buď ve spolupráci s předkladatelem záplavového území, nebo sám (záleží na typu námítky). Poté vypracuje opatření obecné povahy, kterým stanoví v konečné verzi rozsah záplavového území a vymezí rozsah aktivní zóny záplavového území a uvede, jak se vypořádal s připomínkami, které vodoprávní úřad obdržel k návrhu opatření obecné povahy ve věci stanovení záplavového území konkrétního vodního toku. V neposlední řadě opět musí zajistit, aby po zákonem danou dobu bylo opatření obecné povahy zveřejněno na příslušných úředních deskách. Vodoprávní úřad si dle názoru krajského úřadu nemůže ze své vůle měnit rozsah záplavového území a z toho vyplývají i jeho omezené možnosti v této oblasti. Není tedy možné vodoprávní úřadům vyčítat nedostatky, za které nenesou, a ani nemohou nést odpovědnost. Podle vlastní zkušenosti krajský úřad konstatuje, že stanovování záplavových území a vymezování aktivních zón záplavových území, se snaží jakožto příslušný vodoprávní úřad dělat co nejlépe v optimálním čase bez zbytečných průtahů a zároveň v mezích, které mu umožňuje platná legislativa.

KÚ KVK zásadní problém spatřuje v malé informovanosti občanů. Kromě nedostatečné osvěty spočívající v absenci informací o smyslu a účelu zátopových území je také problémem tlak některých subjektů ke zmírňování omezujících opatření. Tento problém by řešila závazná metodika vytvořená orgány ochrany životního prostředí ve spolupráci s orgány územního plánování.

MŽP sdělilo, že podněty, které byly uvedeny ve zprávě, využije při své další činnosti.